дітям щодо подолання стресів, тривожності, формування доброзичливих і справедливих відносин у колективі;
- контроль за дотриманням санітарно-гігієнічних норм організації навчально-виховного процесу;
- нормування навчального навантаження і профілактики стомлюваності дітей;
- організація збалансованого харчування у навчальному закладі.

Проведений нами аналіз здоров'язбережувальних педагогічних технологій дає змогу зробити висновок, що в Україні у закладах загальної освіти здійснюється науковий пошук у напрямі підвищення ефективності процесу формування здорового способу життя учнів у контексті формування здоров'язбережувального середовища.

Список використаних джерел

1. Ващенко О. Готовність вчителя до використання здоров'язбережувальних технологій у навчально-виховному процесі / О. Ващенко, С. Свириденко // Здоров'я та фізична культура. – 2006. – № 8. – С. 1-6.
2. Ващенко О. Організація здоров'язберігаючої діяльності початкової школи / О. Ващенко, С. Свириденко // Початкова освіта. – 2005. – № 46(334). – С. 2-4.
3. Ерохина И. А. Здоровьесберегающие технологии в профилактике наркозависимости подростков: дис. ... канд. пед. наук: спец. 13.00.02 / Ерохина И. А. – Тамбов, 2005. – 272 с.
4. Коцур Н. Формування здоров'язбережувального простору в загальноосвітніх навчальних закладах / Н. Коцур // Рідна школа. – 2012. - № 11. – С. 60-65.
5. Митина Е. П. Здоровьесберегающие технологии сегодня и завтра / Е. П. Митина // Начальная школа. – 2006. - № 6. – С. 56-59.
6. Митяева А. М. Здоровьесберегающие педагогические технологии : учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений / А. М. Митяева. – М.: Академия, 2008. – 192 с.

Інна Шевченко

ПРИЧИНИ АГРЕСІЇ США НА ФІЛІППІНИ У XX СТ.

Історію чиєї б країни ми не відкрили, ми завжди знайдемо на сторінках книг розповідь, що та чи інша країна у певний історичний період зазнавала значного впливу від чужоземців, не виключенням є і Республіка Філіппіни. Філіппінський архіпелаг протягом кількох століть боровся проти американського колоніального впливу. На сьогоднішній день також спостерігається взаємодія цих двох країн, щоб розібратися з питанням «для

чого США Філіппіни?» необхідно зануритися у конфліктну ситуацію на початку XX ст. та визначитися, які причини спонукали США захопити Філіппіни.

Мета дослідження полягає в тому, щоб дослідити сукупність причини колоніальної політики США на Філіппінах в період її становлення, а також їх впливу на внутрішній розвиток Філіппін.

У 1899 р. американці постали перед філіппінцями як «визволителі», які прийшли їм на допомогу у боротьбі проти іспанців. Філіппінці, які на той час конче потребували силової допомоги зустрічали американців, як визволителів, але час показав, що американці не випадково опинилися у правильному місці у правильний час.

Захоплення філіппінських островів американцями носило далеко не випадковий характер. Факти свідчать про тривалу підготовку американської агресії проти Філіппін, ще задовго до іспано-американської війни. Підвищений інтерес США до філіппінського архіпелагу мотивують наступними чинниками: економічна та військово-стратегічна експансія.

Ще в першій третині XIX ст. американці були найбільшими імпортерами манільських конопель. У військово-морських, урядових, фінансових колах постійно виношувалися плани експансії на Тихому океані і прилеглих до нього країнах. Ці плани не тільки обговорювалися, але і приводилися в дію. Американці беруть участь в опіумних війнах Китаю, проникають в Японію, проводять економічну експансію на російському тихоокеанському узбережжі. Вся діяльність США в цьому регіоні характеризувалася наростанням американської агресії.

До другої половини 1890-х рр. в США політична еліта була впевнена, що їм необхідно активізувати зусилля з придбання колоній. Об’єктом колонізаційних бажань були обрані іспанські володіння у Вест-Індії та Азіатсько-Тихоокеанському регіоні. У 1898 р. розпочалася війна між США та Іспанією, приводом до якої послужило «клопотання» американського уряду, щодо звільнення Куби від іспанського панування [3].

Розправившись з іспанцями, а потім приборкавши національно-патріотичні почуття філіппінців, з 1900 р. США впевненими кроками почали перетворювати Філіппіни на свою колонію.

Історик В. Єрмольєв у своїй праці зазначає, що Філіппіни розглядалися в американських геополітичних дослідженнях, як база агресії проти Східної Азії, насамперед проти Китаю. Крім цього, США всіляко заохочували японську агресію проти Росії, а також країн Азії. Окрім вигідного географічного положення військово-стратегічне значення Філіппінських островів посилювалося наявністю на архіпелазі місць, зручних для військово-морських баз.

В результаті захоплення Філіппін США призвело до напруженої обстановки в Тихоокеанському регіоні, що стало наслідком різкого

нарощування озброєнь і підвищення мілітаризму. Використання Філіппін в якості військового плацдарму для подальшої агресії в Тихому океані відкрито декларувалося і підтримувалося військовими і фінансовими колами США [5].

Американський сенатор А. Беверидж, з приводу анексії Філіппін заявив «Філіппіни наші на віки вічні…А там відразу ж за Філіппінами неосяжний китайський ринок. Ми ніколи не відступимо ні від того, ні від іншого…Наша торгівля надалі найбільш широко повинна розвиватися в Азії. Тихий океан – наш океан… І Тихий океан – це також океан торгівлі майбутнього. Більшість майбутніх воєн – це будуть зіткнення, що виникли на грунті комерційних інтересів. Тому держава, яка панує на Тихому океані, є державою, яка панує в світі. І володіючи Філіппінами, цією державою є і залишиться навіки Американська республіка» [1].

Американські політики та ідеологи не могли не враховувати такого фактора, як існування загострених націоналістичних почуттів філіппінців, тому США довелося проводити ліберальну політику, яку вони назвали делікатною дефініцією «навчання Філіппін демократії з метою їхньої підготовки до самоуправління». Під даною програмою розумілося активне впровадження англійської мови, американських політичних, культурних, духовних цінностей, та філіппінізації, яка передбачала залучення корінних філіппінців до служби у структурах місцевого управлінського апарату. Філіппінці отримали доступ до постів голови і членів Верховного суду, до його складу входило 3 філіппінці і 4 американці. При цьому У. Тафт та інші американські політики стверджували, що, чим довше буде тривати період «опіки» і чим краще філіппінці ознайомляться з американською цивілізацією, тим менше вони будуть прагнути до незалежності.

В 1900 р. з’явилася проамериканська філіппінська Федеральна партія, яка закликала включити Філіппіни до складу США у статусі окремого штату. В 1902 р. Конгрес США прийняв «Закони про Філіппіни», яким на мешканців островів були поширені американські демократичні свободи: недоторканність особи та особистого майна, виборність провінційних органів управління, свобода друку, віросповідання тощо. На Філіппінах планувалося змінити і політичну структуру організовувався двопалатний парламент, нижня палата – Філіппінська асамблея, верхня – Філіппінська комісія – призначалася американським генерал-губернатором [2, с. 24].

Перша світова війна мала значний вплив на соціально-економічний розвиток Філіппін. Підвищений попит на колоніальну продукцію сприяв господарському освоєнню країни американськими імперіалістами, перетворення її в аграрно-сировинний придаток метрополії. Відбулося подальше зміцнення позицій американського капіталу в економіці Філіппін. Під американським контролем перебували всі основні галузі господарства колонії. До кінця війни американці фактично монополізували

зовнішню торгівлю – в 1920 р. на частку США припадало 66 % зовнішньоторговельного обороту Філіппін [5].

Встановлюючи колоніальний режим на Філіппінах, США не могли знехтувати сировинними запасами острова. Американці вивозили з архіпелагу все що могли. В щоденнику капітана «Астрея» Натаніеля Боудича зазначено, що в якості предметів філіппінського експорту вивозилися в обмежених кількостях: різноманітні види кав, індиго, шкіра, тканина, плетенні вироби, також американці неодноразово привозили різноматні європейські товари: вина, компаси, галантерею до Маніли, які успішно скуповували філіппінці [4].

Створюючи на Філіппінах колоніальну економіку, американці пристосували філіппінське господарство до потреб своєї промисловості. Головна увага приділялася форсованому виробництву технічних експортних культур. США навмисно гальмували розвиток виробництва рису, використовуючи організацію голоду у випадках непокори населення.

Зростання підприємництва, як американського, так і місцевого, був одним з прямих результатів військового буму. За 1903–1918 рр. число підприємств обробної промисловості зросло з 5 тис. – до 8,3 тис. за рахунок будівництва підприємств з переробки сільськогосподарської сировини (цукрові, маслоробні заводи, тютюнові фабрики). Число підприємств по переробці цукру за 1903–1918 рр. зросла за 1075 до 2663. Вартість експорту цукрової продукції збільшилася з 22,6 млн. песо в 1915 р. до 99,2 млн. в 1920 р. За 1914–1921 рр. було створено понад 30 маслозаводів. Вартість експорту цього виду продукції збільшилася з 1915 по 1920 рр. в 8 разів з 5,6 млн. – до 46,5 млн. песо [3].

Таким чином, Філіппіни розглядалися в американських геополітичних планах, як база агресії проти Східної Азії. Окрім вигідного географічного положення військово-стратегічне значення Філіппінських островів посилювалося наявністю на архіпелазі місць для військово-морських баз. Для американців Філіппіни були своєрідним «ключем» до панування на Тихому океані, вони вважали що держава, яка панує на Тихому океані, є державою, яка панує в світі. На Філіппінах американці вперше здобули досвід неоколоніальної політики, яку проводили з урахуванням специфіки місцевого населення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аварин В. Я. Борьба за Тихий океан. Японо-американские противоречия. [Електронний ресурс] / В. Я. Аварин. – М.: Госполитиздат, 1947. – Режим доступу: https://flot.com/publications/books/shelf/avarin/22.htm#12.
2. Виноградов А. Д. США и Филиппины. О первом опыте неоколониальной политике в Азии (1901–1946). – М.: Наука, 1987. – 88 с.

3. Ермольев В. Н. Колониальная политика США на Филиппинах конца XIX – начала XX вв.: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук: спец. 07.00.03 [Електронний ресурс] / Ермольев В. Н. – Москва, 2003. – Режим доступу: http://cheloveknauka.com/kolonialnaya-politika-ssha-na-filippinah-kontsa-xix-nachala-xx-vv.
4. Левинсон Г.И. Филиппины на пути к независимости / Левинсон Г.И. – М.: Наука, 1972. – 298 с.
5. Левтонова Ю. О. История Филиппин: краткий очерк [Електронний ресурс] / Ю. О. Левтонова. – М., 1979. – Режим доступу: https://www.rulit.me/books/istoriya-filippin-kratkij-ocherk-read-310094-78.html

Інна Шевченко

СУЧАСНА СИСТЕМА ШКІЛЬНОЇ ІСТОРИЧНОЇ ОСВІТИ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

Англійська освіта завжди вважалася еталоном не тільки за ретельне створення образу недоступності та консерватизму, а й за якісну підготовку. Сьогоднішня освіта в Англії є продуктом 70-річної роботи над системою її постійного самовдосконалення.

Нині українська освіта на шляху реформування, тому важливим є вивчення досвіду розвинутих держав Європи. Мета статті: дослідити сучасні тенденції розвитку англійської шкільної історичної освіти.

Вчити і знати історію – один з головних принципів сучасної системи освіти в Сполученому Королівстві. Це навіть свого роду інтелектуальний шик. Ця вимоглива «пані» відсортовує правду і істину на поличку пам’яті, а фальш, пропаганду, маніпуляції – на поличку забуття. Мова піде, про викладання історії в британських школах, де звичайна шкільна дисципліна має здатність викликати не тільки хвилю спогадів, а й бурю емоцій в академічній та освітній сферах [1].

Сучасна британська система викладання історії в школі складалася протягом XX століття, важливу роль в її формуванні зіграла реформа 1988 р. Закон про реформу освіти або Educational Reform Act 1988 був спрямований на поліпшення якості освіти на всіх рівнях, підвищення стандартів навчання, розширення свободи вибору освіти і приймався на основі публічного голосування.

Концепція навчання історії в англійській школі, заявив нещодавно міністр освіти Майк Гоув, заключається в тому, щоб діти могли зрозуміти логіку різноманітних подій, їх вплив на Британію і вплив британських подій на світові.

Британська шкільна історична освіта направлена на формування громадянської позиції особистості, готової до самообмеження своєї